

# DE ORIGINE ACTIBUSQUE GETARUM

## DESPRE ORIGINEA SI FAPTELE GETILOR

### **Iordanes**

Feci quod potui, faciant meliora potentes

## STUDIUL INTRODUCȚIV

### **de Gabriel Gheorghe**

1. Le plus grand dérèglement de l'esprit c'est de croire les choses parce qu'on veut qu'elles soient et non parce qu'on a vu qu'elles sont.

#### **Bossuet**

2. Se știa de mult că istoriografia antică abundă în falsuri și legende.

#### **Mircea Eliade**, Jurnal II, p.52

3. Istoria rasei umane este rescrisă cu noi procedee de stabilire a datelor și cu descoperiri senzaționale peste tot în lume.

#### **Kendrick Frazier**, Human Evolution, "Science News", iulie 1975

4. Capacitatea de a lămuri propria istorie constituie pentru fiecare popor piatra de încercare a maturității sale.

#### **Alexander von Humboldt**

- 5 L'histoire de l'humanité est celle de ses rêves,

#### **Roisel**, L'idée spiritualiste, p. 157

### **1 Generalități**

1.1 După lectura a sute de volume referitoare la istoria românilor și istoria limbii române, se constată că nici unul din erudiții autori ai acestora nu scrie, nici măcar nu sugerează, că româna este sau ar putea fi limba primordială a Europei, că geții (ca să folosim numele dat de greci) carpato-danubieni constituie poporul matcă al Europei din care, prin roiri succesive, s-au desprins în perioade distanțate în timp și spațiu, începând din mileniul III î.e.n., grupuri de oameni care au populat Europa și Asia anterioară. De aceea, astfel de informații, fundamentale pentru istoria românilor, a europenilor, persanilor și indienilor nu se pot afla decât din operele unor universități străine celebre sau din cărțile unor eminente savanți și universitari străini, mai ales apuseni.

Cărțile la care ne referim nu figurează măcar în bibliografiile tratatelor și lucrărilor referitoare la istoria românilor apărute în ultimul veac, astfel că este de presupus că ele nu au fost cunoscute de autorii acestora.

O situație identică se întâlnește referitor la istoria limbii române.

Din această constatare rezultă cel puțin o documentare deficitară a autorilor care au scris despre istoria românilor și a limbii române.

1.2 După ce ne-am completat informația în acest domeniu de pe o arie mult mai extinsă decât cea folosită în mod obișnuit, am supus-o **criteriului de coerență**. Concordanța dintre informațiile furnizate de surse independente ne-a permis să conchidem că există o probabilitate mare ca aceste informații să reprezinte adevărul, deci că dovezile și argumentele obținute pot fi date publicității.

Evident, dacă cineva, cu informație mai bogată decât aceea la care am ajuns noi, va dovedi că ne-am înșelat în căutările noastre, vom fi gata să facem *nostra culpa*, punându-ne cenușă-n cap.

1.3 În demersurile noastre nu am folosit decât documentații occidentale de primă mână, argumente de logică ce nouă ni s-au părut de necontestat și soluții date de natură, cărora omul, produs al naturii, nu putea decât să li se *conformeze*.

Rugăm pe binevoitorul cititor să aibă răbdare și să critice sau să desființeze afirmațiile și argumentele conținute în acest studiu introductiv după ce l-a parcurs în întregime, efort pentru care îi mulțumim.

1.4 Folosind pluridisciplinaritatea, date de necontestat oferite de științe apărute posterior faptelor și scrierilor analizate (arheologia, biologia, fiziologia, geologia, lingvistica, metodele științifice de datare etc.) sperăm că se va ajunge să se pună punct unor păreri, concepții și interpretări subiective, lipsite de acoperire științifică, datorite mai ales puținătății cunoașterii și absenței mijloacelor științifice de investigare și datare din perioadele respective.

1.5 Printre erorile la care ne referim se află și vestita *confuzie* atribuită lui **Iordanes** de către istoriografia medievală, preluată necritic, fie din interes, fie din comoditate sau prin contagiune de către istoriografia modernă și prelungită până în contemporaneitate.

Până în prezent, la noi, în afară de juristul **Budai-Deleanu**, nu ne este cunoscut ca un istoric să fi analizat zisa confuzie și să spună dacă ea rezistă chiar și la o analiză critică elementară.

Această tendință spre potrivire a lucrurilor pentru a deveni convenabile și acoperitoare pentru idei preconceptuate ale istoriografilor medievali, mai ales francezi și *germani*, care în dorința de a-și afla o identitate, pe care felul în care s-a scris istoria românilor nu le-a permis să o descopere, nici azi, în mod real, au inventat un popor al **goților**, fără origine cunoscută care, cum se va vedea, nu a existat independent de **geți** și nici nu putea să existe.

Această tendință a istoriografiei apusene medievale a fost observată și menționată și de alți cercetători.

*Istoricii francezi și germani consideră că de la **Carol cel Mare** pornesc principalele dezvoltări ale istoriei europene.*

*Potrivit acestei versiuni, istoria Europei de la începutul secolului al IX-lea până la mijlocul secolului al XI-lea este istoria ascensiunii și decăderii imperiului carolingian și a ascensiunii urmașilor lor, germanii. Se poate îndoii cineva de acest lucru?*

Trebuie totuși să ne îndoim deoarece acest punct de vedere tradițional pune în centrul său statul francilor; restul Europei... rămîne în afara atenției și este plasat la marginea evenimentelor, considerat periferic în raport cu ceea ce se întîmplă în teritoriile lui **Carol cel Mare** și ale urmașilor săi. Istoricii naționaliști din secolul al XIX-lea, **în special cei francezi și germani, în căutarea originii naționale**, au formulat agenda istoriografică pentru secolul al XX-lea, respectiv această școală de scriere a istoriei care pornește de la filiația **Carol cel Mare-Otto I-Henric al III-lea...** Buzuindu-se excesiv pe cronicile mănăstirești, istoricii naționaliști par să uite celelalte forțe distructive care acționau în Europa acelei epoci...

Cartea de față demonstrează că centrul tradițional al evenimentelor este greșit plasat: dacă trebuie să existe un singur centru, în acest centru nu trebuie să se afle carolingienii și urmașii lor... (5, p. 18-19), subl. ns. G.G.

## 2 Originile Europei și sarabanda numelor istorice.

2.1 *L'histoire est muette sur les origines de l'Europe. On peut faire remonter les premiers établissements des Hellènes en Grece au plus 2000 ans av.n.è.; les Italiots n'apparaissent que beaucoup plus tard et nous pouvons à peine soupçonner à ces dates reculées l'existence des autres indo-européens, Celtes, Germains, Balto-slaves...* (6, p.228).

La începutul secolului XX, când scrie **J. Mension**, istoria Europei cunoscută în acel timp putea apărea ca mută privitor la originile populațiilor europene. Dar, de atunci s-au făcut cercetări, în urma cărora zona clară s-a întins în trecut cu cîteva milenii, astfel că zonele mute atunci, în prezent *vorbesc*; numai că ele vorbesc pe limba lor, iar noi nu o înțelegem. De aceea, muțenia persistă pentru că realitatea și noi nu vorbim limbi inteligibile între ele.

De aici s-au născut confuzii nenumărate. Nu-și cunosc proveniența, începuturile alemano-deutscho-germano-nemetzko-tesesco-teutonii, nici francezo-celto-galii, nici italienii, nici polonii, nici hungaro-maghiarii, nici bulgarii etc., pentru că nu-și cunosc istoria.

*Omul devine el însuși când își cunoaște istoria* (12, p.142), de unde rezultă că cine nu-și cunoaște istoria nu ajunge la existență, ci rămîne în indistințione, în non existență. De aceea, a trezit uimire, respectiv, și numeroase discuții, declarația istoricului **Dinu Giurescu**, făcută la TV: *a sosit timpul să renunțăm la istorie*.

**D.G.** dovedește că n-a înțeles psihologia inșilor și a națiunilor și, mai ales, că nu s-a îndeletnicit cu lectura clasicilor culturii.

Poate, simțindu-și carențele, omul occidental, trăind activ, în concretismul cotidian, nemulțumit de condiția sa încearcă să și-o modifice chiar și în iluzie. De aici tentația falsificării realității.

În așa-zisul orient, omul religios, trăind mistic, în abstract, nu are ce falsifica, abstracțiunile neconținînd tentația schimbării lor.

Doctrina Bisericii Catolice era *Ex Oriente lux*, Lumina vine de la răsărit, ceea ce savanții au stabilit că se petrece și în planurile științelor:

*Pour la langue, il arriva ce qui se produit presque régulièrement en pareil cas; ce fut celle de plus civilisés qui exerça sur l'autre son ascendant. Et les plus civilisés étaient incontestablement les Orientaux...* (11.1, p. 361).

Această realitate trebuie dovedită atît în plan istoric, cît și în plan lingvistic.

**F. Donald Logan** (5, p.117 ș.u) scrie: **Harta Vinlandei: marele fals.**

În 1965, în ajunul "Zilei lui Columb" Yale University Press a publicat, într-o manieră aproape scandaloasă, cea mai palpitantă descoperire cartografică a secolului. Cu o

campanie publicitară neobișnuită pentru o editură universitară, aceasta a anunțat publicarea hărții Vinlandei, o hartă precolumbiană a lumii în care era indicată Vinlanda. În ziarele "New York Times", "Chicago Tribune" și în alte ziare au apărut pe prima pagină articole cu titluri mari. Campania publicitară întreprinsă pentru a face reclamă hărții Vinlandei a reușit să atragă repede, cu forța, atenția lumii științifice. Rezultatele cercetărilor științifice plasează harta Vinlandei alături de omul din Piltdown, printre cele mai mari falsuri ale secolului XX.

**Donald Logan** relatează pe mai multe pagini, cum s-a produs acest fals de proporții, dar pe noi nu ne interesează mobilurile și desfășurarea unora din falsurile științifice, ci faptul că astfel de falsuri se produc, chiar cu o frecvență îngrijorătoare, consecințele acestora fiind falsificarea istoriei și a istoriei limbii.

**Mircea Eliade** (13.2, p. 46-47) îl citează pe lordul **Acton**, care în opt universități germane n-a întâlnit nici un om cu care să fie interesat să stea de vorbă, dar avea un straniu interes în a confecționa documente false: *Forgery is a vice very common amongst zealous Christians and also with zealous liberals. Almost all societies begin with forged charters.* (Falsul este un viciu foarte comun printre creștinii plini de râvnă și, de asemenea, printre liberalii zeloși. Aproape toate societățile invocă, pentru începuturi, hrisoave falsificate.)

În cele mai multe cazuri, astfel de falsificări reprezintă rezultatul unor orgolii deplasate sau al unor deliruri de grandoare. Cîți împărați și conducători de extracție modestă nu și-au construit o genealogie de proveniență divină? Cîți profeți nu au fondat o religie pe *voia lui Dumnezeu*, transmisă într-un vis, printr-un semn interpretat mistic etc.?

Iată comentariul lui **Mircea Eliade** la "profesiunea" de falsificator pasionat, afirmată deschis, a lordului **Acton**.

*De comparat cu importanța scrisorilor și textelor apocrife în istoria ideilor și a mitologiilor creștine: scrisoarea lui "Prete Jean", bunăoară, sau "Fama Fraternalitatis", prezentând societatea secretă a Rosicrucienilor etc. Scenariul e mult mai vechi: în epoca alexandrină, apocalipsele și revelațiile de tot felul (mistice, alchimice, gnostice) erau "descoperite" în temple, în caverne, în morminte. Ca și textele tantrice, în India, de altfel. Subiectul e pasionant și ar trebui analizat pe îndelete într-o zi.*

Observația lordului **Acton** îmi mai amintește și altceva: fraudele mediumurilor spiritiste și ale unor "specialiști" în fenomenele parapsihologice.

Ceea ce e curios: fraudele sunt efectuate (inconștient?) chiar de cei care făcuseră dovada anumitor însușiri paranormale (13.2, p.47,48).

Oricine a parcurs un număr mare de lucrări nu a putut să nu observe numărul foarte mare de falsuri și erori "științifice", încît ești tentat să te întrebi: există oare ceva real, coerent, pur și simplu, atîta vreme cît senzația că trăim într-o lume a falsurilor, unele intenționate, din interes, din tendința spre mărire, altele din ignoranță etc., nu te mai părăsește.

Probabil, astfel de constatări l-au făcut pe **La Bruyère** să afirme că *omul se naște mincinos*.

Privitor la practica curentă a cercetării în umanioarele franceze, **Jean Cocteau**, membru al Academiei, scrie: *Trouver d'abord, chercher ensuite*, concluzie la care ajunge și filosoful român **Anton Dumitriu**: *Occidentul a răsturnat problema...; actul premerge principiului...*

*Se poate constata astăzi... o preocupare demonică de "a face". Primatul faptului, iată ce conduce astăzi viața individului...*

*În logica obișnuită se dau premisele și se caută apoi concluzia. În logica sentimentelor (Ribot), se dă mai întâi concluzia și se caută premisele care i se potrivesc. Concluzia este dorită, căutată și se impune prin premise artificiale sau particulare.*

*Această logică morbidă guvernează activitatea Occidentului: unui act care este dorit i se caută premise justificatoare. Dar acest act este orb. (15, p.15)*

Orbe or fi astfel de acte, dar pe baza lor, în Apus, s-au scris istoria, lingvistica și alte științe umaniste, care domină gândirea europeană. Astfel că, după aceste științe am ajuns să ne mișcăm asimptotic la realitate. Vom ajunge oare să o cunoaștem vreodată?

Or, tocmai realitatea ne scapă și ni se oferă doar un substitut al ei.

*L'histoire n'est pas l'art de dissenter à propos des faits: elle est une science dont l'objet est de trouver et de bien voir les faits (16, p.169).*

Ce frumos sună lucrurile în principii. Jalea apare la trecerea de la principii la practică.

*... il ne faut pas croire d'ailleurs que ces légions (cele opt legiuni romane staționate în Galia în timpul lui **Cezar**) fussent composées d'Italiens.*

*De ces vérités découle une conclusion légitime: ce n'est pas l'infusion du sang latin qui a transformé la Gaule. Est-ce la volonté de Rome? Les Romains ont-ils eu la pensée fixe et précise de transformer la Gaule? Il n'y a ni un texte, ni un fait qui soit vraiment l'indice d'une telle pensée. Les historiens modernes qui attribuent à Rome cette politique, transportent nos idées d'aujourd'hui dans les temps anciens et ne voient pas que les hommes avaient alors d'autres idées... mais il ne faut pas aller plus loin et lui imputer (à Rome, N.n) la volonté formelle de s'assimiler la Gaule. Il aurait été contraire à toutes les habitudes d'esprit des anciens qu'un vainqueur exigeât des vaincus de se transformer à son image.*

**Ni le sénat ni les empereurs n'eurent pour programme politique et ne donnèrent pour mission à leur fonctionnaires de romaniser les provinciaux** (16, p.99), subl. ns.

După o astfel de prezentare a imposibilității vreunei romanizări a popoarelor supuse de armatele Romei, a cărei realitate este susținută de faptul că legiunile nu erau compuse din italoți (v. *Historia Augusta* p.448: armeni, arabi, saraceni etc., p.468: lembari, riparensi, castriani și daci), că nu există nici un text al unui autor serios care să menționeze o astfel de intenție din partea senatului sau a vreunui împărat te-ai fi așteptat ca **Fustel de Coulanges** să fie consecvent cu el însuși, să părăsească această idee falsă și să caute altundeva explicația realității lingvistice din Franța, nu într-un fenomen de circumstanță fără consecințe posibile asupra idiomurilor vorbite în antichitate pe teritoriul Franței.

N-o face, ci dimpotrivă alterează grav realitatea pentru a ajunge la o presupusă *autoromanizare* a galilor nesusținută de nici un argument serios.

Pentru a-și atinge scopul îi prezintă pe strămoșii lui gali lipsiți de demnitate, acceptând cu voioșie condiția de supuși ai romanilor. Scrie chiar că nu s-au revoltat niciodată contra stăpânirii romane.

Autorul afirmă (16, p. 134): *L'histoire témoigne par plus d'un exemple de l'extrême facilité avec laquelle un peuple entier change de langue.*

Este un fals, o enormitate. Niciodată în istoria societății umane, nici un popor nu și-a schimbat limba cu una străină, pur și simplu pentru că nu este posibil, admitând că ar fi existat mai multe limbi, ceea ce nu este dovedit și nici probabil. Cea mai evidentă probă împotriva este încercarea guvernelor Greciei moderne, după obținerea independenței, la 1829, de a schimba limba vorbită de populația actuală (*dimotiki*) cu o limbă savantă, artificială (*katarevoussa*), menită să semene oarecum cu elina.

Scopul acestei acțiuni era acela de a se invoca o continuitate lingvistică între populația elenă din Grecia antică (blonzi, cu ochi albaștri, ten deschis) și cea a Greciei moderne (bruni, cu ochi și ten închise).

S-a pus în funcțiune tot arsenalul modern de stat. *Katarevoussa* s-a predat în școli, s-a folosit și difuzat prin presă, radio și televiziune, cu mijloace moderne, studiate, de învățare a limbilor străine.

După peste 170 de ani de eforturi ale administrației de stat, rezultatul a fost nul, populația a continuat să vorbească *dimotiki*, ignorând *katarevoussa*, care - li se spunea - ar fi fost limba strămoșilor lor.

Niciodată în istoria societății umane nu s-a făcut un experiment (atenție! fără posibilitatea de experimentare nu poate exista o știință) mai cuprinzător (pe un popor întreg!), de durată mai lungă (peste 170 de ani), cu mijloace mai moderne și costisitoare ca cel întreprins de către guvernele Greciei moderne, din care să rezulte mai limpede imposibilitatea schimbării limbii unui popor.

Astfel că toate intuițiile sau falsificările datorate unor profesori fără spirit critic cu care am fost dopați în timpul studiilor generale, că un popor a adoptat o altă limbă de dragul prestigiului unui alt popor, de o logică precară, nu constituie decît glume nesărate, niște droguri cu care se încearcă deghizarea ignoranței profesionale, a doctei neștiințe.

Oricum, răspîndirea conceptului de romanizare în zonele din centrul Europei se datorește romanștilor francezi și, nu în ultimul rînd, lui **Fustel de Coulanges**.

Sperăm să nu fie o concluzie pripită, dar, după cît se pare, la originea multor falsuri științifice care circulă în Europa stau părerile unor savanți apuseni.

Într-un concentrat sapiențial publicat în presa noastră, ziaristul și politologul american **Walter Lippmann** (1889 - 1974) scria: *unde toată lumea este de acord înseamnă ca nimeni nu gîndește prea mult.*

Cel mai mare istoric al francezei **Ferdinand Brunot** (11, p.X, XI) scrie:

Notre pays a été romanisé. Mais quand et comment? Nul ne saurait répon-dre avec certitude, car c'est là de l'histoire la plus délicate, que vingt et cent textes ne suffiraient pas à élucider, attendu qu'en pareille matière on n'est que très rarement autorisé à généraliser, et l'état d'une région, même attesté, ne signifierait rien pour une autre région, ni même pour un village à coté.

Or, les textes manquent, si bien que tout est à peu près inconnu de ce problème essentiel. Nous ne savons ni quels étaient au juste les habitants à romaniser, ni quels ont été les agents romanisateurs.

În textul de mai sus, *romanizarea* apare ca un dat de la *Domnul*. Nu avem nici o dovadă de realizare a faptului, dar îl acceptăm ca atare.

2.2 În ce privește istoria populațiilor europene, se citează zeci de nume, despre care nu avem nici cea mai vagă informație care să permită identificarea acestora. Este pur și simplu o *horă a numelor*. Nimeni n-ar putea spune nici măcar dacă aceste nume sînt transcrise corect, cu atît mai puțin ce sens au din punct de vedere etnic.

Numai la **Iordanes**, într-un ținut unde *pămîntul este inospitalier pentru oameni și vitreg pentru animalele sălbatice, lupii își pierd vederea din cauza frigului* (§18), *se găsesc multe și felurite neamuri* (§19) printre care numai în §21-24 se citează vreo 32 de □popoare□: *screrufenii, suehansii, theustii, vagothii, bergioții, hallinii, liothizii, ahelmilii, finaiții, fervirii, gautigoții, mixii, evagrii, otingii, raumaricii, aeragnarcii, finii, scandzii, vinoviloții, suetizii, granii, augandzii, eunixii, taetelii, rugii, arochii, ranii* etc.

Ce fel de popoare or fi acestea, despre care în afară de un nume, și acela neverificabil, nu se știe nimic, iar nimeni, după el, nu le mai menționează niciodată.

Nici **Iordanes**, nici autorul inițial, **Cassiodor**, n-au fost în Scandinavia ("insula Scandza") să fi văzut ei înșiși aceste multe "popoare", și nici n-au avut, după câte știm astăzi, niște documente anterioare din care să fi scos date despre aceste numeroase "popoare".

Istoria se scria în acele timpuri din auzite și din imaginație.

O crustă groasă de presupuneri și imaginație constituia materia științei istorice a secolelor anterioare.

Pe baza imagisticii cassiodoriene și iordaniene, care au făcut din ținutul inospitalier al Scandinaviei, împotriva naturii, o fabrică de popoare, *officina gentium*, unii savanți apuseni, **Penka** (1886), **Wilsce**, **Lindenschmit** ș.a. au formulat ipoteza unui leagăn de formare a arienilor (indo-europenilor) în Peninsula Scandinavă, zonă care pînă la începutul *Holocenului* (etapa geologică actuală, începută cu cca 12000 ani în urmă) s-a găsit sub un strat gros de sute sau chiar mii de metri de gheață (v. Istoria Suediei).

Cinci secole mai târziu, o populație deja rară nu se putea hrăni din resursele oferite de solul scandinav, chiar cel din sud, cel mai bun. Unul din cele mai sigure documente (v.21, p.10, 11) scrie:

Costume fu jadis lonc tens  
En Danemarche entre Paens  
Kant hom aveit plusors enfanz  
Et il les aveit norriz granz  
Un des filz reteneit par sort,  
Ki ert son her emprès sa mort,  
E cil sor ki li sort torneit,  
En altre terre s'en aleit.  
Quer enfanz tant ilenc nessoient  
E filz è files toz creissoient  
Nes' pooit la terre soffrir  
Ne n'aveient soin d'els garir.

Exact aceeași idee o găsim exprimată similar în teza de doctorat a lui **Jane Acomb Leake** (v.22, p 81). A se vedea și cartea lui **F. Donald Logan** (5)

Astăzi este de tot limpede că solul și clima Scandinaviei n-au permis o dezvoltare normală a populației, că excedentul natalității trebuia îndepărtat. În plus, absența totală a sării, de care mamiferele depind fiziologic, deci natural, a constituit un factor prohibitiv pentru creșterea populației în zona nordică europeană. Deci nici nu poate fi vorba ca Scandinavia să fi fost vreodată în istoria societății omenești *officina gentium*.

Ca urmare, în Scandinavia au ajuns populații dinspre sud, din spații favorizate de natură, în nici un caz aceasta n-a putut constitui factor primar pentru dezvoltarea demografică și popularea unor zone situate la sud de Scandinavia.

Iar numerosul contingent de nume de popoare menționat de **Cassiodor - Iordanes** nu reprezintă decît o formă de mitologie tardivă.

Scandinavia (Scandza cum scriu autorii medievali) era necunoscută, părea un dat fabulos.

În antichitate, și mai târziu, *Omne ignotum pro magnifico*, tot ce e necunoscut pare grandios, mai ales că nimeni nu putea verifica adevărul unor astfel de povești.

Nimeni n-a mai pomenit vreodata de multele neamuri citate (ca nume) de **Cassiodor-Iordanes**. Realitățile demografice sînt neiertătoare: populațiile puțin numeroase dispar. Așa s-a întîmplat cu năvălitorii mongoloizi (huni, avari, pecenegi, cumani, bulgari etc.) care au dispărut fără urmă ca etnii în zona în care au ajuns în Europa. La unele din acestea au rămas numele, dar aplicate altor realități etnice și ceea ce e mai important, au dispărut ca limbă. Astfel că pînă în prezent nu cunoaștem nici o limbă a numelor de

popoare citate de **Iordanes** sau a fostelor populații migratoare care au ajuns în Europa. Bunăoară, din graiul populației bulgare sosite din Asia în Europa și stabilită la 679 în sudul Dunării, populație dispărută între 1014 - 1018, se arată că nu au rămas decât 7-8 cuvinte (23, p.4)

Atunci când getul **Theodoric cel Mare** îi cere lui **Cassiodor**, demnitar la curtea sa, să scrie o istorie a **geților**, acesta începe cu un ținut fabulos, necunoscut, un început care nu putea fi verificat în acel timp, dar putea să pară verosimil, pentru că, se știe, oamenii nu au nevoie de adevăr, ci de verosimil, un substitut al adevărului.

Este după părerea noastră, motivul pentru care "geților" li se pune începutul în "insula" Scandza.

L-am citat cu altă ocazie pe **Montaigne** care spune că *în nimic nu cred oamenii cu atîta tărie ca în ceea ce cunosc mai puțin.*

De aceea se și crede în existența unor goți, independent de geți; nu se știe de unde vin, nu se cunosc date istorice pentru începuturile lor, nu există nici o dovadă pentru legenda acestor începuturi și, ca atare, nimic nu poate fi confruntat cu vreo dată istorică și verificat în ce privește conținutul de adevăr și eroare.

De aici de vede că lordul **Acton** (v. mai sus §2.1) avea dreptate: aproape toate societățile invocă pentru începuturi hrisoave false.

Începuturile goților scandinavi sînt complet false și sperăm că vom dovedi aceasta în mod convingător.

S-ar putea ca cineva să întrebe de ce am scris **getul** iar nu *gotul* **Theodoric**. Pentru că așa rezultă din materia care ne-a rămas.

**Theodoric** a construit mai multe lăcașuri de cult, printre care și celebra **Saint Apollinare Nuovo** din Ravenna, unde se găsea palatul imperial al lui **Theodoric**.

**Iordanes** scrie că la sfatul împăratului **Zenon** (§295) **Theodoric și-a scos hainele sale particulare și îmbrăcămintea neamului său și a îmbrăcat hainele de împărat și domn al goților și romanilor.**

Roma fusese rasă după obiceiul lăcustelor, dacă mai rămăsese ceva din ea după prima incursiune (cea a lui **Alaric**, în 410) jefuind Italia nu numai de averile particulare, dar și de cele publice, fără ca împăratul **Honoriu** să se poată împotrivi în vreun fel, iar pe sora acestuia, **Placidia**, a luat-o din oraș ca roabă (§159)

Ne surprinde că n-a fost observată similitudinea de situații: în 102 **Traian** ia ca roabă pe sora lui **Decebal** și în 106 jefuiește Dacia de bogății imense. Trei sute de ani mai târziu **Atavulf** jefuiește bogățiile Romei și Italiei și o ia ca roabă pe sora lui **Honoriu**.

Faptul că **Atavulf** se căsătorește legitim cu **Placidia** constituie într-adevăr o notă deosebită.

Însuși **Hadrian**, succesorul lui **Traian**, venind în Dacia după 117, data morții lui **Traian**, exclamă: *Ce greșeală a făcut Traian, distrugînd Dacia, căci Dacia constituia, prin natura așezării, pavăza imperiului roman (M. Yourcenar)*

Revenind la **Saint Apollinare Nuovo** din Ravenna, în imensul mozaic al acesteia apar cei trei magi, dar nu în costumația orientală, tradițională, ci îmbrăcați ca tarabostes daci, avînd pe cap pileus, cușma getică specifică. În urma celor trei magi, fără legătură cu aceștia, apar sfințele mucenice care poartă îmbrăcămintea țărănească românească: cămăși albe cu poale lungi, catrințe decorate cu motive variate, marama albe de borangic cu franjuri către glezne (24).



O abatere de o asemenea anvergură de la canoanele tradiționale ale Bisericii nu se putea concepe decât din ordinul lui **Theodoric**, și nu se poate explica decât prin aceea că împăratul, ajuns stăpânul Romei, a voit și a avut puterea să impună celebrarea strămoșilor săi **geți**.

Nădejdea lui **Decebal** (v.mai departe, § 3.5 scrisoarea lui **Plinius Secundus**) se împlinise: Imperiul fusese dărâmat prin loviturile oamenilor de la Dunăre, *Roma însăși învingătoarea tuturor popoarelor a trebuit să slujească supusă* - famula = cel ce servește, rob, sclav - și să primească jugul triumfului getic (sfântul **Isidor de Sevilla**, către 560 - 636)

În sec XVII, **Johannes Tröster**, în *Vechea și Noua Dacie germană*, reia aceeași idee sub forma: grele îndatoriri a trebuit să suporte Dacia aproape 60 de ani, sub 20 de împărați romani, pînă când sub **Galienus** dacii s-au deșteptat din nou, i-au bătut pe romani, le-au adus mari pagube și, în sfîrșit, au prădat imperiul roman și au ocupat Roma, ca să se răzbune și s-o rușineze, de unde ai ieșit proverbul:

*Nullum violentum diuturnum* (nimic din ceea ce este impus prin violență nu durează)

Un ciclu se încheiasse! Hotărîrea distrugerii Romei, luată de **Decebal** în 106, s-a împlinit prin **Theodoric cel Mare** înainte de 500 e.n., după aproape 400 de ani.

*Nu s-a scris încă adevărata istorie a geților* (25, p.193); *ideea getică e unul din miturile cele mai obsedante și mai puternice din imaginația anticilor*, ibid. Aceste idei sînt dezvoltate de **Al. Busuioceanu**, profesor la Universitatea din Madrid, în ultimul capitol al cărții sale (25) apărută postum la București. Despre acest capitol, publicat separat în revista "Destin" **Mircea Eliade** scrie: *Studiul este pur și simplu extraordinar. Deschide perspective nebănuite în înțelegerea și valorificarea miturilor istoriografice medievale ... Ar fi păcat ca o asemenea descoperire să rămână îngropată într-o revistă cu circulație limitată ...* (scrisoare din 8 martie 1953)

În ce privește viața de tip uman, nimic, niciodată n-a putut veni de pe masivul de gheață care a fost Peninsula Scandinavă pînă la sfîrșitul Paleoliticului (mileniul X î.e.n.). Masa calotei de gheață era atît de mare încît sudul peninsulei, arată geologii, era imersionat, sub nivelul actual al Mării Baltice.

De aceea nici nu se găsesc urme de viață de tip mamifer aici pînă târziu, către mileniul III î.e.n., când apare aici *civilizația resturilor de bucătărie, kjökkenmödding* numită de istoriografia suedeză.

Absența totală a sării în această zonă a făcut Peninsula Scandinavă total dependentă de zonele din sud, de unde acești nordici primeau sarea.

Cercetări fără reproș ale unor Universități apusene celebre și a unor universitari nu mai puțin celebri au statuat că în ce privește familia primordială de popoare, cea zisă indo-europeană, nu există decât un spațiu originar, anume cel carpatic, că Scandinavia este unul din spațiile unde populațiile indo-europene au ajuns târziu, în nici un caz spațiu de formare și de pornire.

A se vedea în acest sens Anexa 2 , un scurt extras dintr-o cercetare amplă *The Cambridge History of India*, 8 volume a cîte cca. 800 pagini, realizată de către Universitatea din Cambridge (Marea Britanie). Această cercetare a fost întocmită în anii premergători primului război mondial, dar din cauza începerii acestuia, în 1914, tipărirea s-a făcut în 1922, după terminarea războiului.

Cercetarea a luat ca bază vechea literatură *vedică*, cele mai vechi monumente literare ale umanității și, cum se poate vedea din rezumatul prezentat, ajunge la concluzia că faza primară a *Culturii Vedice* s-a desfășurat în Carpați, cel mai probabil, inițial, în Ardeal unde se găsește, după Universitatea din Cambridge, *Ancient India* (India Veche).

Nu se vede ce s-ar putea opune concluziilor acestei cercetări. Ea beneficiază de mai multe cercetări posterioare care o confirmă.

Una din cele mai probante este cercetarea întocmită sub auspiciile Universității Californiei din Los Angeles (UCLA) de către **Marija Gimbutas**, profesoară de arheologie la această universitate (fig. 1).

Criteriul avut în vedere în această cercetare este concludent și grăitor, fără posibilitate de replică: resturile din neolitic descoperite de arheologi.

Oriunde trăiește, omul lasă urme ale prezenței sale. Unde sînt descoperite, aceste urme sînt păstrate cu grijă în muzee și în alte spații special amenajate.

Din harta prezentată, referitor la Neolitic (mileniul V î.e.n.) reiese foarte clar că în acel moment numai Spațiul Carpatic și unele zone pericarpatiche prezintă urme de locuire de către om. Restul Europei, inclusiv și mai ales Peninsula Scandinavă, este o imensă pată albă.

*Ex nihilo nihil fit* (din nimic nu se naște nimic), deci nici din Peninsula Scandinavă nu a putut veni nimic, decît în viziune mitologică.

Pentru alte surse pertinente în context, a se vedea Studiul introductiv din volumul nostru *Studii de cultură și civilizație românească*, București, Fundația Gândirea, 2001, p.30-34)

### 3 Confuzie sau superficialitate?

Goții între realitatea și ficțiune istorică.

3.1 Există istorici, atît în apusul Europei cît și la noi care cred și afirmă că **Iordanes**, get prin naștere, după cum arată el însuși, i-ar fi confundat pe așa-ziii goți cu geții, că așa-ziii goți ar fi o realitate istorică și le-au și stabilit o origine așa-zis germanică.

3.2 Am lecturat de cel puțin patru ori, cu "creionul" în mână și cu note *Istoria Geților* scrisă de **Iordanes** la 551 e.n., dar și numeroase alte surse istorice, și n-am găsit temeiurile afirmațiilor de mai sus.

3.3 **Iordanes** nu putea confunda pe nimeni și nimic, căci opera lui este un rezumat al celor 12 cărți ale senatorului și istoricului roman **Flavius Magnus Aurelius Cassiodorus** (c. 485-578), născut, deci după căderea Romei sub **Odoacru**. Ajuns la maturitate demnitar la curtea lui **Theodoric cel Mare**, foarte probabil la cererea acestuia, **Cassiodorus** scrie o **istorie a geților**, intitulată *De origine actusque Getarum* (v. la **Mommsen, Iordanes** §1) astăzi de negăsit.

Deci dacă ar putea fi vorba de o confuzie, aceasta nu ar putea aparține decît lui **Theodoric cel Mare** (!) sau lui **Cassiodorus**, în nici un caz lui **Iordanes** care face un simplu rezumat al unei opere mult mai ample.

3.4 Oricum este o îndrăzneală nemaipomenită să corectezi (pe ce bază?) un text scris cu 14 secole în urmă așa cum au făcut mulți ziși istorici occidentali și, după ei, **Popa Lisseanu** care traduce *getarum* cu *goților* ș.a. În știință asta se numește fals. La **Popa Lisseanu**, astfel de falsuri abundă (v. nota asupra ediției)

Din nefericire, în istorie, *legendele fac carieră mai mare ca faptele reale* (**Mommsen**).

Acest fals comis, fie din neștiință sau comodate, fie intenționat, nu interesează, se prelungește prin școală și *mass-media*, și ajunge să se umfle ca un balon, pe post de realitate istorică.

3.5. Pentru a lămuri lucrurile trebuie să pornim cu începutul: probabil în anul 108 e.n., **Caius Plinius Cecilius Secundus**, cunoscut și sub numele de **Pliniu cel Tânăr**, publică a VIII-a carte de scrisori, în care figurează și scrisoarea 4, către **Caninius**:

**C. Plinius** către iubitul său **Caninius** (Un poem despre războaiele cu dacii)

*Foarte bine faci că te pregătești să scrii despre **războiul cu dacii**. Căci unde mai găsești un subiect atât de actual, atât de bogat, atât de vast, în sfârșit atât de plin de poezie și, cu toate că faptele sînt adevărate, atât de fabulos? Vei vorbi despre schimbarea albiei unor fluvii, despre tabere cocoțate pe munți prăpăstioși, **despre un rege care, izgonit din domnie, alungat chiar din viață, nu-și pierde deloc nădejdea**; și pe deasupra, despre sărbătorirea a două triumfuri, unul pentru prima oară asupra unui popor pînă atunci neînfrînt, celălalt - pentru ultima oară. O singură, dar extremă dificultate, și anume că este o teribilă cutezanță să te măsoari cu aceste fapte în poezie, chiar pentru talentul tău, care poate atinge totuși sublimul și poate să se ridice pînă la înălțimea celor mai mărețe opere. O dificultate mai este și aceea că numele proprii barbare și sălbătice, în primul rînd chiar acela al regelui, nu sînt potrivite cu versurile grecești (Traducere: **Liana Manolache**, în volumul *Opere complete*, Ed. Univers, 1977) (subl. ns.).*

Noi nu am găsit încă, în cultura română, citată și comentată această scrisoare, deși conținutul ei ni se pare deosebit de important pentru relațiile de după **Traian** dintre Spațiul Carpatic și cel Italic.

Ce rezultă din această scrisoare?

După ce intervenția armatei chineze în extremitatea de est a Imperiului Roman n-a funcționat (v. **Carlo Troya**) și **Decebal** a realizat că nu va mai putea rezista mult la cea mai mare concentrare de forțe a Imperiului Roman din întreaga sa istorie și-a adunat "Consiliul de stat" compus din casta sacerdotal-regală a *sarabilor*, din care proveneau regii și sacerdoții geților, și le-a cerut să jure că nu vor lăsa răgaz Imperiului Roman pînă nu-l vor distruge, pînă nu vor rade Roma de pe fața pămîntului.

În nici un fel nu se poate înțelege altfel fraza lui **Plinius Secundus: un rege care izgonit din domnie, alungat chiar din viață nu-și pierde deloc nădejdea**.

Cine-și mai formulează speranțe pentru lumea de aici după moarte?

Dacia/Geția reprezenta în antichitate polul civilizației și spiritualității, Roma = **Radix omnia malorum** (rădăcina tuturor relelor).

Se poate scrie un volum considerabil cu ororile produse în Europa de Imperiul Roman.

La Avaricum (în 52 î.e.n.), **Cezar** agresor al populațiilor din Galiă, după un asediu mai lung cucerește orașul, și îl supune unui măcel: toți cei 40 000 de locuitori, inclusiv **femeile și copiii** sînt trecuți prin ascuțitul sabiei.

Acest însemn de *barbarie nec plus ultra* face și el parte, ca și alte numeroase acte de același fel, din ceea ce unii oameni de cultură, la noi începînd, se pare, cu **Ovid Densusianu**, au declarat și repetat obsesiv mai apoi, *prestigiul Romei*.

3.6 Că lucrurile stau așa, iar nu altfel, reiese din succesiunea și înverșunarea cu care geții liberi au atacat succesiv Imperiul Roman.

Mai mult, în *Anuarele daco-geților* întocmite de **Carlo Troya**, publicate de către **Neigebaur** (v. Anexa1) găsim scris: În 134, **Almal**, fiul lui **Captus**, îi pregătește pe *geto-dacii săi să se răzbune împotriva romanilor*, de unde rezultă transmiterea cuvîntului de ordine al lui **Decebal**, ceea ce se confirmă prin succesiunea atacurilor geto-dacilor contra imperiului roman, conform datelor reținute de istorie.

Din păcate n-am găsit nici un studiu, nici o listă a succesiunii loviturilor date de geți imperiului roman, după 106, data cuceririi unei părți a Daciei, astfel că a trebuit să ne mulțumim cu sporadicele mențiuni înregistrate de istorie pe care le-am putut obține din sursele curente.

**Vasile Pârvan** (*Dacia*, E.Ț., 1967, p. 150-151) scrie: ... *dacii, ca națiune politică, n-au acceptat niciodată stăpânirea romană; cei care n-au căzut în cele două mari războaie s-au retras în Dacia septentrională, care n-a fost atinsă de cucerirea romană, și de acolo - ca "daci liberi" - au invadat neconținut provincia, fie singuri, fie în tovărășia germanilor migratori (? , nota ns), pînă ce la urmă romanii, sub Aurelian, s-au retras din nou pe malul drept al Dunării, lăsând Dacia în mâinile goților (??).*

Gândirea lui **Pârvan** apare, cel puțin, ca inconsecventă: dacă **dacii au lovit neconținut provincia** pentru ce și cum s-a ajuns ca romanii s-o lase în mâinile unor așa-zisi goți?

Oricum, **Carlo Troya** (v. Anexa 1) este mai logic când scrie: *Aceștia continuă mereu războaiele daco-geților pentru a le smulge romanilor din nou țara lor bogată în aur, Transilvania, și fertilele Moldova și Valahia...*

În sfârșit, **daco-geții sau goții au zdruncinat jugul roman în Dacia Traiană și Ermanaric cel Mare, din neamul Amalilor, posedă din nou vechile frontiere pînă la Dunăre...** (care sperăm se va recunoaște și de către cei mai aprigi susținători ai tezei factice goții=geți, că vechile frontiere nu erau ale unor goți, inexistenți la momentul istoric respectiv, ci ale **geților**, nota ns).

Dar **Carlo Troya** precizează:

**174 Amal domnește peste daco-geți și este întemeietorul Amalilor**, deci dinastia Amalilor este daco-geță, ceea ce scrie cu toată claritatea și **Iordanes** în încheierea operei sale (§ 315).

3.7 **Jan Trynkowski**, mare istoric polonez preocupat în principal de antichitate și de istoria greco-romană, dar și bun cunoscător al istoriei românilor, scrie (v. "Magazin Istoric", nr. 1/1980, p. 16-18): *polonezii ar fi urmașii acelor daci care, neîmpăcându-se cu cucerirea romană, și-au părăsit locurile de baștină și s-au mutat la nord.*

Dacă luăm în seamă cercetarea Universității Californiei din Los Angeles, întocmită de profesorul arheolog **Marija Gimbutas** (v. mai înainte), reiese cu claritate că spațiul polonez de astăzi, acoperit de gheață, ca și nordul Germaniei, pînă la începutul Holocenului (etapa geologică actuală), n-au putut fi populate decît dinspre sud, din spațiul carpatic, după prelungirea drumurilor sării.

Această realitate dependentă de natură este atît de neîndoielnică încît față de ea nu se poate formula nici o împotrivire. De aceea ni se pare normal ca:

a. **Jakob Grimm** (1785-1863), în *Istoria limbii germane* să arate că *denumirile dacice de plante, păstrate la Dioscoride* (medic grec din perioada împăraților **Claudius** (41 - 54 e.n.) și **Nero** (54 - 68 e.n.)) *pot fi găsite și în fondul limbii germane.*

b. **Waclaw Aleksander Maciejowski** (1792 - 1883) a publicat lucrarea *Geto-dacii vistulieni și niprieni strămoșii polonilor.*

Romanii nu au ajuns nici în Maramureș, cu atît mai puțin în șesul dintre Carpații păduroși și Marea Baltică, spațiu de expansiune al populației carpatice.

Aici și-au organizat atacurile contra Imperiului Roman, armatele Geto-Dace, numite de unii și gotice.

3.8 Pentru succesiunea acestor atacuri, cum am arătat, nu am aflat un studiu special; parțial ele pot fi ilustrate prin mențiunile care s-au păstrat în diverse surse.

- 1) În **164**, **Marc Aureliu** respinge atacurile geto-dacilor (v. Anexa 1).
- 2) În **181**, **Commodus** plătește sume mari daco-geților, iar 12000 de daco-geți primesc dreptul de a se așeza în provincia romană Dacia (**Dio Cassius**, LXXII, 3 + Anexa 1).
- 3) În **184**, **Commodus** a fost nevoit să ducă mai multe războaie împotriva barbarilor care locuiau dincolo de hotarele Daciei (**Dio Cassius**, LXXII, 8).
- 4) **Lampridius** menționează o rebeliune în provinciile Panonia și Dacia (Anexa 1).
- 5) În **213** **Caracalla** poartă război cu goții (Anexa 1).
- 6) În **215** Dacii îl atacă pe împăratul **Macrinus**, care îi împacă cu aur (Anexa 1).
- 7) În **218** Dacii liberi produsese mari pagube în Dacia sub **Macrinus** (**Dio Cassius**, LXXVIII, 27).
- 8) În **235** **Maximinus Trax** îi bate pe daco-geți și sarmați (Anexa 1).
- 9) În **237**, **Maximinus** și **Baldinus** plătesc tribut daco-geților (Anexa 1).
- 10) În **238**, goții aliați cu carpii invadează provinciile romane din Peninsula Balcanică (Istoria lumii în date, p. 50)
- 11) În **242**, goții și sarmații îl înfrâng pe **Gordianus** în Tracia (Anexa 1).
- 12) În **248**, Invazie a geților cu carpii, bastarnii și vandalii (Istoria lumii în date, p. 50).
- 13) În **250 - 251** Puternică invazie a goților conduși de **Kniva**. **Decius** este înfrânt și ucis la Abritus, în 251 (**Am. Marcellin**, XXXI, 5,16; **Dexipp**, Anexa 1 etc).
- 14) În **252**, împăratul **Gallus** cumpără pacea de la goți, care se retrag cu pradă mare (Anexa 1).
- 15) În **253**, totuși goții, împreună cu burgunzii, invadează Tracia, dar sînt respinși de împăratul **Aemilian** (Anexa 1).
- 16) În **255**, noi invazii ale goților, carpile și burgunzilor - pătrund pînă în Italia.
- 17) În **258**, sub **Valerianus**, goții se retrag în fața lui **Aurelian**, general al acestuia.
- 18) În **259** goții invadează Asia Mică, de unde sînt aduși strămoșii lui **Ulfila**.
- 19) În **261** împăratul **Claudius** îi bate pe goți și-și ia titlul de **Gothicus** (v. și **Am. Marcellin**, XXXI, 5,17).
- 20) În **267** **Gallienus** pierde în întregime provincia romană Dacia, dar generalul său, **Marcian**, îi alungă pe goți din Iliria.
- 21) În **271** împăratul **Aurelian** sărbătorește un triumf asupra goților.
- 22) În **331 /332** Invazie a goților în sudul Dunării, dar sînt respinși de împăratul **Constantin** (Anexa 1, Ist. lumii în date, etc.).

23) În 378, împăratul **Valens** moare, ars, într-o casă de țară împreună cu câțiva apropiați, în urma luptelor cu goții (**Am. Marcellin**, XXXI, 13, 14-17; **Zosimos**, IV, 24, etc.).

Am spicuit mai sus o parte din atacurile date de daco-geți sau goți împotriva Imperiului Roman, din cele menționate de cronicari.

Dar câte vor fi rămas nemenționate și câte se vor fi pierdut odată cu cronicile în care apăreau, pentru că, datorită vicisitudinilor vremurilor, istoria pe care o cunoaștem este una fragmentară.

Cum am spus, în acest domeniu cercetarea este deficitară. Nu există o lucrare cu această temă, nici în istoriografia occidentală, nici la noi. Unii vorbesc de anumite atacuri daco-getice sau gotice, alții de altele, pe epoci.

Totuși ni se pare că frecvența acestor atacuri și finalitatea lor, că Italia a avut împărați sau regi goți (geți) contribuie la sprijinirea ipotezei că este vorba de o acțiune dirijată, concertată, următoare războaielor dintre **Traian** și **Decebal**, cum am arătat.

Să sperăm că studii ulterioare vor aduce mai multă lumină în acest colț întunecat de istorie, în care daco-geții sînt considerați fondatori ai spaniolilor (25, p. 179), ai popoarelor nordice (v. *Gesta Normanorum*, *Cronica ducilor de Normandia*, **Carolus Lundius** etc.) ai teutonilor (v. **Leibniz**, *Collectanea Etymologica*) și, prin saxoni și frizieni, ai olandezilor al căror nume național este și azi *Daci* (*Dutch*) și ai Anglilor.

În timp ce **Traian**, născut la Italica (Spania) abia dacă este menționat în cronicile spaniole, 25, p. 178.

Faptul că în Franța actuală apare o *Pays de Dax* (*Daks*), ai cărei locuitori se numesc *Daci* (*Dace*), ca să folosim transcrierea franceză, că pe harta Londrei apare un *Campus Dacorum* și multe altele pe care nu le cunoaștem dovedesc că în adâncimea timpului istoria Europei are destule zone nelămurite sau direct obscure.

Faptul că lingvistica occidentală nu a înregistrat măcar vorbele populare ale limbilor vorbite pe teritoriile sale îngreunează mult un studiu de sinteză credibil care să tindă către aflarea realității.

### 3.9 Goți ≡ Geți

Asupra identității din titlul acestui subcapitol nu poate exista nici cea mai mică umbră de îndoială. Argumentele, cum se va vedea, sînt atît de numeroase și peremptorii că numai cei care au trecut pe deasupra subiectului nu le-au observat .

Nu-i includem între aceștia pe cei care, prin natura lor, sînt destinați să reproducă ideile altora, să creadă fără să cerceteze, chiar dacă ar fi absurd ceea ce li se propune să creadă.

Evident se exclud cu totul cei care, începînd cu istoriografia medievală, occidentală, mai ales franceză și germană (a se vedea în cap.1 sentința istoricului american **F. Donald Logan**) au avut tendința de falsificare a istoriei în căutarea unei identități proprii.

Pentru a crea confuzie, acești istorici au adăugat un **h** la got, ceea ce constituie fie un fals, fie o eroare.

La aceeași concluzie ajunge și cercetătoarea americană **J.A. Leake**: *in the time of King Alfred ... the mention of the Goths, whose name is correctly given by Alfred as Gotan (without the erroneous th of the classical forms (22, p. 108))* ... în timpul regelui **Alfred** ... menționarea goților, al căror nume este corect dat de **Alfred** ca **Got**/an (fără eronatul **th** din formele clasice).

*The old approach to Beowulf as an historical document was born of **Germanic nationalism**, of the ardent desire to find in this oldest Teutonic epic recollections of true heroic deeds performed by a real Germanic tribe (22, p. 7)/ cea mai veche considerare a lui Beowulf ca un document istoric a fost generat□ de naționalismul german, din dorința arzătoare de a găsi în amintirea celui mai vechi poem epic teutonic a unor fapte eroice adevărate aparținând unui trib germanic real, sublinierile noastre.*

Trebuie să spunem că autoarea ajunge la concluzia că **geații**, pe care istoriografia germană dorea să și-i apropie, ca un trib germanic real, sînt de fapt **geții!**

3.9.1 La geați s-a adăugat o vocală, dar prin aceasta nu s-a născut o altă națiune.

De la *get* la *got* s-a schimat o vocală, dar prin această schimbare nu s-a născut o nouă etnie, operație cu desăvîrșire imposibilă chiar pentru un *prestigitator mundi*.

De la *rumân* la *român*, de la *francez* la *franțuz* s-a schimbat o vocală, dar s-a schimbat și consoana vecină, *sîrb/serb* etc. se schimbă vocale, chiar și consoane, dar prin această operație de rutină nu se nasc alte nații.

3.9.2 Nicăieri, nici la **Cassiodor-Iordanes** nu se indică nici o dată la care ar fi apărut acești așa-zis goți. Fiind vorba de un arbore genealogic fabulos nu se puteau marca măcar nașterile protagoniștilor selectați și băcăliile date, prin ani calendaristici.

Cu goții s-a dorit să se facă o excepție cum am arătat și cum au remarcat și alții (**F. Donald Logan, J.A. Leake** etc.), dar scopul acestei "excepții" introduse de istoriografia medievală, în principal germană, dar și franceză, avea scop politic, nu reprezenta o realitate.

O zbatere inutilă în perspectivă istorică căci ori cum ar fi întors-o istoriografii francezi, germani și alții în Evul Mediu, adevărul nu se putea să nu iasă la iveală.

Toți, dar absolut toți istoricii din sec. XIX recunosc și scriu că latinii, celții, germanii etc. vin din așa-zisul orient al Europei. Printre aceștia se găsește și vestitul istoric german **Mommsen**:

*Răsăriți din aceeași tulpină din care s-au născut și popoarele **elene, italice și germanice, celții** au imigrat **fără îndoială, ca și acestea, dinspre partea orientală a Europei** (Istoria Romană, vol. I, p. 195), subl. ns.*

Dacă "goții" ar avea o existență de sine stătătoare și ar fi "germanici", deși în acest sens nu este nimic dovedit și, în afară de declarații, nu se găsește nicăieri în ultimii aproape 2000 de ani nici cea mai insignifiantă probă, ei n-ar putea fi decît tot geto-daci, la originile Europei altă populație neexistînd.

Să vedem ce spun cei mai erudiți savanți în acest sens, și mai ales ce arată faptele, pentru că *rostul teoretizărilor de tot felul nu este acela de a înlătura faptele, ci de a încerca să explice mai corect, mai aproape de realitate faptele.*

La 1717, în *Collectanea Etymologica* a ilustrului **Gottfried Wilhelm Leibniz**, (1646-1716) găsim, spus direct:

*Tocmai din această pricină, cred eu, romanii le-au dat acest nume, ca și cum ar vrea să spună că ei au o origine comună (cu celții); într-adevăr □germani□ în limba romanilor înseamnă □frați gemeni□.*

Știrile de mai sus, pe care le publică **Leibniz** în cartea sa, constituie un memoriu pe care i-l adresează Abatele **F.P.Pezron** la 23 februarie 1699.

Numele germani nu li l-au putut da romanii decît dacã ei i-au considerat frați ai lor. Nu poți numi pe cineva frate pentru că e frate cu un terț. Toți oamenii aveau frați naturali.

Teutonii nu și-au spus niciodată germani. Ar fi fost un nonsens să te numești pe tine însuși frate.

De aceea nu s-a auzit pînă astăzi decît *Ich bin Deutsch* = Dac. Olandezii se numesc și astăzi *Daci* (Dutch).

*The earlier name (of the german) were Alemain and Dutch (The Oxford Dictionary of English etymology, by C.T.Onions, 1966 - numele cele mai timpurii ale germanilor au fost Aleman și Dac.*

De altfel, **Cezar** în *De bello gallico* (Cartea VI, Cap. 25) scrie că Germanii se învecinau cu Dacii, ceea ce găsim și la **Strabon** (VII, 3, 12).

Înainte de **Leibnitz** sau după el, o pleiadă de străluciți cărturari sași fiecare cu argumente proprii susține că teutonii sînt urmașii dacilor, idee combătută formal, în principiu de unii oameni de cultură români.

Și Universitatea din Cambridge susține această idee (vol I, p. 71 - anexa 2) atunci când arată că din Spațiul Carpatic au roit (după părerea noastră aceste părăsiri ale Spațiului Carpatic, de după mileniul III î.e.n., nu pot fi catalogate *migrații*, cum sînt numite de autorii acestei lucrări) : *indo-persanii, grecii, tracii, albanezii, italoții, celții, germanii și slavii*.

Dacă ținem seama de condițiile geologice ale Europei ca și de condiția fiziologică a omului nu se poate evita constatarea că după retragerea ghețarilor din nordul actualei Germanii și din actuala Polonie populația a expandat (a roit) din sud, din Spațiul Carpatic, care n-a fost afectat de glaciațiuni, era suprapopulat și mai ales, asigura minimul de condiții de viață.

3.10 Deoarece, repetăm, scopul istoriografiei medievale germane și franceze era acela de a-și găsi o identitate, prin schimbarea unei vocale s-a descoperit apariția unui nou popor, *goții* cărora li s-a dat o apartenență așa-zis germanică.

Am mai spus-o, german înseamnă *frate bun, din aceiași părinți*, dar în antichitate nu apăruse această grupare vagă, artificială de așa-zise familii de popoare: *germanice, romanice, slave*.

Nu se știe pînă astăzi ce criterii determină calificarea de *romanice, germanice, slav*. Un început de criteriu ar fi limba. Dar în antichitate și evul mediu nu existau diferențe mari de *limbă*. Vorbitorul de latină vulgară se putea înțelege cu vorbitorul de *teutonică* sau *theodiscă* (29, p1, passim). Ei au plecat toți dintr-o vatră în care au vorbit o limbă comună. De acea s-a și numit indo-europeana **comună**. Diferențierile s-au produs cu trecerea timpului și, mai ales, după apariția oamenilor școliți, a cărturarilor, a lingviștilor, a gramaticilor.

Din sec. IX, limba *theodisca* nu pare să aibă altă semnificație decît cea de **limbă vulgară** (29, p1) subl.ns.

Limba germană actuală este o operă de cabinet, târzie, impusă de sus în jos abia către sfîrșitul secolului XVIII și mai ales în sec. XIX.

*Le grammarien le plus réputé du XVIIIe siècle, Adelung, pensait comme Gattsched, que le haut allemand était arrivé vers 1750 au plus haut point possible de perfection et qu'il fallait en quelque sorte l'immobiliser dans cet état.*



*Il s'appliqua à régler les déclinaisons et les conjugaisons, à **décréter** quelles locutions étaient correctes et quelles fautives, et fonda, soit par sa Deutsche Sprachlehre zum Gebrauch der Schulen in den preussischen Landen (1781), soit par son Umständliches Lehrgesamtheit ... (1782), l'enseignement scolaire de la grammaire ... (29, p 166)*

**Vers le milieu du XVIIIe siècle l'Allemagne possède pour la première fois une langue commune ... (29, p 167) subl. ns.**

Deci, admitînd limba drept criteriu, așa-ziii goți nu pot fi atașați unui sistem neconstituit, inexistent la momentul apariției și desfășurării goților, pentru că, neexistând o limbă germană înainte de secolul XVIII, pe baza acestui criteriu nu putea fi înțelesă o familie de limbi germanice.

Chiar dacă **Luther**, traducînd, în sec XVI, biblia în teutonică, preia masiv cuvinte din latină și, două secole mai târziu, **Adelung** imaginează o limbă germană pe baza dialectelor germane de sus (haut-allemand), aceste realități nu existau în secolele II - VI ca să poată motiva o așa-zisă apartenență germanică.

În termeni reali, nu se vede cum *calitatea de frate bun ar putea defini o etnie.*

Este demn de subliniat cum gândesc și ce constată chiar cei mai avizați doctori în lingvistică, vorbitori ai dialectelor constituite în Europa, mai ales după Evul Mediu.

**Il n'y a pas de langue commune sans enseignement scolaire (29, p. 167)**

Și această constatare, afirmată apăsător, marchează diferența netă dintre limbă și dialecte. În cazul limbii, universalitatea înțelegerii este naturală și nedependentă de vreo formă de învățămînt școlar. Înainte de apariția oricărei forme de învățămînt școlar vorbitorii de limbă română din Bucovina se înțelegeau perfect cu cei din Banat, cu cei din Ardeal, din Oltenia sau chiar din dreapta Dunării, pînă în munții Pindului.

Așa ceva în Franța, Anglia, Italia, Germania etc. este de neconceput. A se vedea și **Albert Dauzat**, *Les Patois*, Paris, 1938, p. 27

3.11 În *Getica* (**Iordanes**) nu se găsește nici cea mai neînsemnată aluzie referitoare la o așa-zisă germanitate a zișilor goți.

**Iordanes** folosește de 23 ori cuvîntul *german(-a)*, în paragrafele: 60, 67, 93, 120, 129, 159, 164, 180, 191, 199, 223, 229, 253, 257, 263, 265, 266, 268, 270, 274, 283, 299 și 306, de 19 ori cu sensul propriu, de frate sau soră.

De exemplu în

etc.

Am spus că între 23 folosiri ale cuvîntului *germanus* cu sensul direct apar și 4 utilizări cu sens de popor, atribuit de latini teutonilor, în § 67, 120, 191, 257. Iată, cu titlu de exemplu

de unde se vede care erau relațiile între goții "germanici" și germanii nominali, alias teutonii. Celelalte mențiuni sînt de ordin general.

3.11.1 **Belizariu**, vestitul general al lui **Iustinian**, învingîndu-i pe așa-ziii goți în Italia, își ia titlul triumfal de **GETICUS MAXIMUS**.

Or titlul triumfal nu se putea lua decît după numele poporului pe care l-ai învins. Ar fi fost o formă de paranoie să-i înfrîngi pe goți și să-ți iei titlul triumfal de Gepidicus Maximus, deși cele două nume aparțin de fapt la două ramuri ale aceleiași populații. Așa ceva nu se

cunoaște în istorie. Dacă n-ar fi fost vorba de două nume frecvent interschimbabile ale aceleiași populații de bază, geții fiind numele vechi cu o istorie glorioasă în spate, de o largă răspândire, nu s-ar fi putut ca **Belizariu** să-și ia titlul triumfal de **GETICUS MAXIMUS**.

3.11.2 După istoriografia occidentală, vizigoții au stat în sudul Franței peste 400 de ani. În realitate ei se găsesc și azi acolo. Istoricii apuseni considerându-i germanici, iau ca model germana lui **Luther** și a lui **Adelung**, din sec XVIII, și se miră că nu găsesc nici o urmă de germanism în secolele IV-VIII când acesta nu se născuse încă:

*la colonisation des Visigoths en Gaule et en Espagne ne laissa aucune empreinte sur la langue puisque, relativement peu nombreux, ils furent absorbés par la population romanisée qui habitait ces pays* (30, p.137) /colonizarea vizigoților în Galia și în Spania nu lăasă nici o urmă în limbă pentru că, relativ puțin numeroși, ei fură absorbiți de populația romanizată care locuia aceste teritorii/.

Deși autorul era tânăr când scria aceste rânduri, regretabil, îi scapă că pe pagina anterioară scrisese: Les Gothes (cu falsificarea **th!**), l'un des peuples germains **les plus nombreux!**

În afară de dogma germanic, care n-a fost dovedită niciodată, autorul n-are o idee clară nici despre ce înseamnă germanic din punct de vedere etnic, nici dacă goții erau *les plus nombreux* (p.136) sau *peu nombreux* (p.137).

De asemenea ignoră că pătura conducătoare a Spaniei, *chiar târziu când goții dispăruseră, trebuia, pentru a-și întemeia noblețea să dovedească sau măcar să afirme descendența din geți* (nu goți!, nota ns.), 25, p.180.

Este interesant că în timp ce diverși istorici și lingviști, pe baza dogmei unui germanism al așa-zișilor goți, caută nebuloase urme așa-zise germanice în Midi-ul Franței, la sud de Loara, noi am găsit peste 1300 de cuvinte românești, mai ales în cele trei volume de câte cca 800 p. ale Dicționarului *des idiomes romans du Midi de la France* de **Gabriel Azaïs**, ca și în alte texte din aceeași regiune. De exemplu: *ades, cocă, cloșcă, a mușca, sigur, a băga, a adăsta, jos, sus, berc* etc. etc.

Dar o asemenea influență "germanică" se regăsește peste tot în Europa, inclusiv în frisiana veche și saxona veche, ceea ce arată superficialitatea cercetărilor care au avut ca obiect acest aspect.

3.11.3 În legătură cu ideea germanismului așa-zișilor goți, cu desăvârșire imposibil, pe de-a întregul inventat, să-l cităm pe eminentul **N. Iorga**:

*Regalitatea germanică ori este de creație romană, și atunci ea n-are decât un sens local, legat de un singur grup, natural sau artificial, ori este amintirea, pe care o păstrează acea seminție a dreptului de stăpânire pe care-l au înaintașii zeului tutelar sau ai șefului divin. Ea n-are în sine nimic național.*

*A crede că aceste rase fruste, cu superstiții confuze, fără nimic scris ca bază a unei gândiri comune, capabile de a fi transmise de la o generație la alta, fără "carte", fără "biblie", fără istorie, fără genealogii chiar, să fi venit pentru a înnoi în sens național este una dintre acele erezii pe care singur romantismul dezlănțuit din primii ani ai secolului al XIX-lea a putut să le conceapă* (14, p.110), subl. ns.

Iată de ce am numit germanismul invocat în contul așa-zișilor goți de către istoriografia medievală de sorginte teutonică sau teodiscă o iluzie romantică care cântă, instinctual, în urechile unor istorici interesați ca un pian smintit care scoate sunete fără să i se atingă clapele.

3.11.4 Puteau așa-zișii goți să apară și să umple pagini de hârtie fără străvechea anterioritate a geților, unica realitate etnică în străfunduri de istorie euro-indo-iranică?

Excelentul istoric care a fost **Ion Budai Deleanu**, mai ales în ce privește *Getica* lui **Iordanes**, constată:

*dacă lăsăm la o parte lucrurile pe care Iordanes le povestește despre migrația goților din Scandinavia și înaintarea lor pînă în Sciția, celelalte povestiri ale sale îi privesc în întregime pe geți* (2.1, p.164)

Dr. **Alexandru Bădin** (31, p.138): *Goții au fost studiați intens și cu pasiune, iar originea lor scandinavă a fost considerată de unii cercetători ca o simplă legendă.*

Că Scandinavia a fost populată dinspre sud, că nimic n-a putut veni din ea, rezultă și din textul lui **Procopius din Caesarea** (32, C II, 15): *Herulii își căutară sălaşuri în locurile cele mai îndepărtate ale lumii locuite pe atunci ... se îndreptară spre insula Thule și au rămas acolo.*

**Procopius** este contemporan cu **Iordanes** astfel că există dovada că Herulii, pe care **Iordanes** îi citează ca locuitori ai insulei Scandza, sînt veniți acolo dinspre sud.

**Procopius** continuă: *În această insulă pămîntul este în cea mai mare parte pustiu ...* (ibid)

În §13 **Iordanes** scrie că în Britania, care se găsește mai la sud față de Scandza, se găsește *hrană mai degrabă pentru vite decît pentru oameni*, de unde fecunditate mai la nord ca să apară o officina gentium?

În ținuturi în cea mai mare parte pustii se și prădesc populații ...

Am văzut mai înainte că datorită incapacității solului, chiar din sudul Scandinaviei, de a-și hrăni populația, oricît de dragi le-ar fi fost copiii, numai unul, prin tragere la sorți, putea rămâne în familie, ceilalți trebuind să plece, nu interesa unde. Nimeni nu le purta de grijă (*Cronica ducilor de Normandia*)

**Iordanes** își începe povestea așa-zişilor goți (§25) astfel:

*Se spune că din această insulă Scandza, ca dintr-o fabrică de națiuni sau ca dintr-un pântec de neamuri, au răsărit odinioară goții cu regele lor pe nume Berig*

Începutul este ca în toate poveștile : *Se spune că ...*

Nu există nici un document , nici o formă de probă ci doar un fel de *lumea spune*. Dar ce dovadă poate constitui *gura lumii* în istorie?

Și **Cassiodor - Iordanes** continuă: din această insulă *au răsărit odinioară Goții*. Când odinioară? Cu 600 de ani î.e.n.?, pentru că sînt puși să poarte lupte cu **Cirus** (558-către 528 î.e.n.), cu **Darius** (521-486 î.e.n.) sau 700-800 de ani mai târziu când acest nume apare la unii cronicari? Nu știm nimic. Astfel de apariții și dispariții se găsesc numai în *1001 de nopți*.

În § 29 autorii se arată surprinși că **Josephus Flavius** (37-100 e.n.) nu-i menționează pe goți. Cum ar fi putut să-i menționeze dacă pe vremea sa nu existau?

**Joseph Flavius** nu-i menționează pînă la 100, cît a trăit el, dar nu-i menționează nici **Dion Chrisostomul** +120, nici **Clement din Alexandria** (150-215 e.n.) nu știe de goți, nici **Dio Cassius** ♦ 236 e.n. etc.

Ce fel de popor ar putea fi acela care obține victorii de răsunet se bate cu armatele imperiului roman și nu este măcar amintit de principalii cronicari ai timpului?

Să vedem cît adevăr se găsește la apariția așa-zişilor goți și gepizi.

În § 94, 95 ca să explice *cum sînt rudă* **geții** cu **gepizii**, **Iordanes** reia felul în care au sosit din insula Scandza așa-zisii goți: *trebuie să-ți amintești ce ți-am spus la început că goții, ieșind din sînul insulei Scandza cu Berig regele lor au fost duși cu numai trei corăbii pînă la țărml de dincolo al Oceanului, adica în Gothiscandza.*

*Dintre aceste corăbii, una, ... mergînd mai încet, se spune că a dat numele neamului, fiindcă în limba lor leneș se spune gepanta. Așa s-a făcut ca dintr-o poreclă, un cuvînt nițel schimbat să devină nume al gepizilor.*

De aici aflăm că în această povestire goții ar fi venit din Scandinavia cu trei corăbii dintre care două cu *goți*, iar una cu *gepizi*.

Ce înseamnă aceasta ca număr de persoane?

**Iordanes** nu spune cîți inși putea cuprinde o corabie. A nu se uita că ne aflăm, cel mai probabil, în primele secole ale erei noastre.

**Albert Bayet** (33, p.92): *Mai grozavi sînt Normanzii ... o iau de-a lungul coastelor pe corăbii cu cîte 60 de oameni.*

În antichitate este greu de conceput că se construiau corăbii atît de mari.

Să considerăm totuși, pentru demonstrație, că geții ar fi venit din Scandza în corăbii de cîte 60 de persoane, ceea ce înseamnă că au sosit pe țărml nordic al Poloniei de azi, în Gothiscandza, cum scrie **Iordanes** (§94), maximum: **120 de goți** și **60 de gepizi**, care s-au separat și s-au îndreptat în direcții diferite.

Dar, nenorocire, cînd trecea peste un pod, jumătate din armata goților s-a prăbușit fără salvare și fără să mai poată trece cineva peste rîu (§ 27).

Care armată?

Dacă au venit 120 de goți, evident cu soții și copii, altfel dispăreau într-o generație, ce armată se putea obține la o populație de 120 de persoane.

În Roma cezarilor, unde exista oarecare igienă și oarecare posibilitate de îngrijire medicală *la duree de la vie n□aurait pas dépassé en moyenne dix-huit ans* (34, p. 47) - durata de viață n-ar fi depășit 18 ani.

Mortalitatea infantilă era înspăimîntătoare și se consideră că atingea 50 % din nou-născuții pînă la un an (jumătate din copiii nou-născuți mureau pînă la un an).

La 1911, în Franța mureau încă pînă la un an peste 100.000 de copii (34, p.14).

Durata medie de viață a crescut foarte încet de-a lungul timpului. În Franța era la 1789 de 28-29 ani (34, p. 14). În Germania de sud, speranța medie de viață a noilor născuți de ambele sexe se situează la cca 20 de ani în sec. XVII-XVIII, Brandenburg și Saxonia inferioară, sec. XVIII și prima jumătate a sec. XIX, Macklenburg, secolul XIX deja 22 de ani (**G. Kurth** și **O. Roehrer-Ertl** (Actes du II-ème Congrès International de Thracologie, București, 1980, vol. III, p. 417).

Armata nu a putut reprezenta cît 10 % din populație decît în ultimul secol, cînd speranța de viață tindea cît 3 sau chiar cît 4 împătrire față de cea din antichitate și din Evul Mediu.

Or, admitînd, prin absurd, că goții ar fi putut mobiliza 10 % din populație, din cei 120 de goți debarcați nu se știe cînd în Gothiscandza, fosta lor armată se putea ridica la maxim 12 luptători.

Cu acești 12 luptători, cum coboară din corăbii îi *atacă și-i alungă din propriile locuințe pe ulmerugi, îi subjugă și pe vandali* și au cucerit mai multe popoare (§ 26), iar sub al cincilea (!) rege (**Filimer**) care a urmat după **Berig** (ceilalți trei regi dintre **Berig** și **Filimer** n-au fost menționați niciodată) au luat hotărârea să plece mai departe.

În § 27 li se întâmplă nenorocirea cu înecarea a jumătate din armată. Admițând că în luptele date cu ulmerugii, vandalii și celelalte popoare cucerite, goții istoriografiei medievale germane n-au pierdut nici un ostaș (!) cu marea armată de șase soldați, *goții au cucerit pământul dorit, s-au înțeleștat în luptă cu neamul spalilor câștigând biruința* (§ 28). *De aici au înaintat victorioși pînă la marginea Sciției.*

Că istoricii medievali germani puteau crede în astfel de *lupte de desene animate cu eroi mitologici* e aproape de înțeleș, dar ca **Herwig Wolfram**, în contemporaneitate, profesor la Universitatea din Viena (26) să încerce să justifice pe astfel de basme existența goților ca *populus germanus* este regretabil și ridicol.

Îi era permis lui **Herodot**, chiar și *agramatului Iordanes* să creadă și să scrie (**Iordanes** reproducînd "știința" unor autori greci și latini predecesori) astfel de fabule, pentru că în vremea lor pluridisciplinaritatea nu exista. Atunci se putea spune *istoria este o poveste mincinoasă care ni se înfățișează ca adevăr.*

Scuzele pe care le aveau scriitorii acelor vremuri de demult nu le mai au istoricii de azi. Azi un istoric trebuie să știe *geologie, fiziologie, sociologie, etnografie, antropologie*, să folosească *mijloacele moderne de datare* etc.

Pentru că nu e de mirare că numeroase adevăruri sînt încă ascunse cunoașterii după 2000 de ani și chiar mai mult.

Sperăm ca temerile lui **Iorga** să nu mai fie tot atît de acute azi, căci cunoștințele s-au înmulțit și posibilitățile de aflare a adevărului au sporit în proporție foarte mare .

Privitor la aceste aspecte, **N. Iorga** spunea: *cu această direcție s-au format profesori secundari de istorie de o mediocritate convenabilă; cu durere, însă, e silit cineva să constate că numărul lucrătorilor științifici ieșiți din universitățile noastre e cu totul fără însemnătate. Dacă nu pe toate terenurile, în istorie, desigur, regresul față de ce se producea altădată e incontestabil. Autodidacții entuziaști de odinioară, ducându-se, nu lasă decît locuri goale* (14, p. 74).

Spațiul nu ne îngăduie, dar orice istoric ar trebui să facă un calcul elementar în urma căruia ar constata el însuși că cei 60 de gepizi și cei 120 de goți, debarcați în Gotiscandza au dispărut fără urme.

Hunii, după cercetări savante, ar fi fost cca 2000 la număr, nu 60 sau 120 și nu a rămas nici unul, după cîteva generații.

Astfel că nu poate fi nici o urmă de îndoială că, dacă ar fi fost reali, goții veniți din Scandinavia cu cele trei corăbii au dispărut curînd după sosire, iar nu că s-au înmulțit încît în § 199 să se vorbească de *nenumărata armată a gepizilor* din care 15.000 au pierit (aici li se asociază și francii care luptau de partea cealaltă a baricadei) la Câmpiile Catalaunice (§ 217).

Iar goții, să nu se lase mai prejos, i-au oferit lui **Constantin cel Mare** 40.000 de ostași și alții, mult mai mulți, au vînzolit toată Europa. Numai în Germania n-au ajuns niciodată acești "germanici".

Călugării și actorii pot crede în astfel de minuni, dar istoricii, care reclamă statut de oameni de știință, cum ar putea să le acorde cel mai neînsemnat credit? Acest fel de istorie poate justifica de ce **Malbranche** *disprețuia istoria și nu-i acorda mai multă importanță decît știrilor din mahalaua sa*, de ce **Darlu** *o socotea cea mai puțin onorabilă dintre operele imaginației*, iar **Louis Bourdeau** *respingea lucrările istoricilor la rangul de*

*fabule, împreună cu basmele Mamei mele Gâsca și afirma hotărît că istoria nu e și nu poate fi □tiin□□ etc. (ap. 35, p.182).*

După cum am arătat mai sus, apariția "marelui" popor al goților nu se deosebește, genetic, decît ca procedeu de apariția hunilor (§ 121), ultimii din cîteva femei practice ale magiei - numite cu un cuvînt "strămoșesc" *haliurne*.

Trebuie să spunem că n-am găsit nimic asemănător cu acest cuvînt în elină, latină, engleză, franceză, germană, nici chiar în vocabularul lui **Ufila**, folosit la traducerea Bibliei, ceea ce constituie încă o dovadă că între așa-ziii goți și zisa lume germanică nu se pot găsi legături de filiație sau de similitudine.

Singura similitudine identificabilă este cu cuvîntul românesc *aiurite*.

Aceste *aiurite* sînt alungate din mijlocul goților și *văzîndu-le duhurile necurate cutreierînd prin deșert le-au îmbrățișat și s-au împreunat cu ele și au dat naștere hunilor* (§ 122).

Istoricii germani, inclusiv prof. **Wolfram** n-au de ce să se supere, e istoria pe care ei au folosit-o pentru a-i inventa pe goți, astfel că trebuie s-o accepte și pentru generarea hunilor din *aiuritele* goților.

Nu se poate să accepți, din opera acelorași autori numai părțile care-ți convin și pe altele să le respingi.

Dacă a primit-o **Thodoric cel Mare** și nu i-a tăiat capul lui **Cassiodor**, cum a făcut cu **Simmachus** și cu **Boethiu**, dar pentru alte "greșeli", trebuie s-o primească pe de-a-ntregul și misticul profesor al Universității din Viena care, fără reținere falsifică sperînd că-i va ieși pasența. Numai că nu înțelege că are în mîneacă o carte falsă, că maslul este inutil și lipsit de rezultat. Din zecile de autori elini și latini care scriu că goții nu-s decît geții, obținuți printr-o simplă schimbare de vocală, prof. **Wolfram** nu citează pe nici unul, nici pe germanul **Nicolao Petreio** care-și tipărește cartea la Leipzig în 1695.

Asta, *curat-murdar*, se cheamă... *obiectivitate* științifică: luăm din Biblie (din **Iordanes** și din toată literatura pertinentă) numai ce ne convine.

Da, dar asta-i religie, politică etc., nu știință.

Astfel arată unii oameni de "știință" chiar în sec. XX.

3.12 La Câmpiile Catalaunice **Atila** ține *hunilor, ostrogoților, gepizilor* și celorlalte populații din lagărul lui un discurs de îmbărbătare pentru a porni la luptă.

În ce limbă le-a vorbit, ca să-l înțeleagă atîtea felurite neamuri?

La această întrebare trebuia să răspundă dl. **Wolfram** și alți mari istorici. Nu știm de ce, dar n-au făcut-o. Unii au zis că ar fi fost o limbă gotă, strămoașă a germanei de azi, ceea ce este o aiureală.

Istoria limbii germane arată clar (vezi mai înainte) că actuala germană e o confecție târzie, din sec. XVIII, a lui **Adelung**, iar o limbă gotă nu a existat niciodată.

*Mais le gotique n'est pas l'ancêtre de l'allemand* (29, p. 32) / Dar gota nu este strămoașa germanei/.

Noi sperăm că s-ar putea ajunge la acea limbă pe care o vorbeau toate popoarele din *barbaricum*, dar și cele din Grecia și Italia antică.

În acest sens mărturia eminentului prelat maghiar **Otrokocius** este lămuritoare: *Non neglexit Priscus illud etiam nobis consignare; quas ille linguas expertus est circa Atilam*,

*in usu potissimum fuisse... Supponit in his, quod ipsorum quoque Hunnorum aliqui, ob commercia cum Romanis, operam dabant Linguae Gothicae (quae cognata Alanicae) & Ausoniae. Ubi per Ausoniorum linguam, intelligo Walachicam, quasi corruptam Latinam* (cap. 4, § XVI). / N-a neglijat acel **Priscus** chiar să ne consemneze care ar fi fost limbile folosite în jurul lui **Atila**... Presupune în acestea că unii dintre huni chiar, datorită legăturilor cu romanii, își dădeau silința să învețe limba gotă (care e înrudită cu Alana) și cu ausonica. **Unde, prin limba ausonică înțeleg valaha, leită latina coruptă** (vulgară, n. ns.), subl. ns.

Că împărații romani înțelegeau așa-zisa limbă barbară rezultă și din ceea ce scrie **Iordanes** (§ 83, 84): **Maximin**, un cioban "got" a cerut împăratului **Alexandru Sever**, **în limba părinților săi** (cu 40 de ani înainte de părăsirea Daciei de către **Galienus**, populația continua să vorbească așa-zisa limbă barbară n. ns.) permisiunea să lupte cu militarii pregătiți pentru un concurs.

După părerea noastră în legătură cu limba așa-zisă barbară este strict necesar un studiu condus cu seriozitate și pasiune pentru a se ajunge la lămurirea conținutului noțiunii de *limbă barbară*.

3.13 Între 582 și 602, cronicarul împăratului **Mauricius, Teofilact Simocata** scrie despre **geți**, despre **oștile geților** (p. 63, 126, 136, etc., dar nici cea mai vagă mențiune despre așa-zisii goți).

**Geții** apar și în sec. IX, la patriarhul Photios, nu și așa-zisii goți.

Sînt și alte aspecte care se cer lămurite, dar spațiul nu ne îngăduie să continuăm.

De ce nu sînt menționați concomitent, în Spațiul Carpatic sau în alt spațiu geți și goți ca două popoare diferite, vecine? De ce nu se menționează nici o luptă între ele. Cele mai frecvente certuri se produc între vecini.

Sînt amintite lupte între goți și gepizi (deși îs acelaș popor) între avari și gepizi, între toți aceștia și romani, dar niciodată între geți și goți etc.

#### 4 **Autori și cronicari despre identitatea dintre geți și goți**

Numărul cronicilor în care se scrie că goții nu sînt decît un nume pentru geți este foarte mare. Chiar numărul cronicilor publicate care fac această mențiune este considerabil. Desigur și din acestea, ca din toate cronicile antichității și Evului Mediu, o mare parte s-a pierdut.

În cele de mai jos vom spicui o parte din acestea, fără o ordine cronologică.

4.1 **Philostorgius** (368 - 425) *sciții de dincolo de Istru pe care cei vechi îi numeau geți*, iar **cei de acum îi numesc goți** ... **Ulfila** a fost hirotonit episcop al creștinilor din **țara getică** (Istoria ecleziastică).

4.2 **Claudius Claudianus** (Panegiric, 395, Împotriva lui Rufinus, 396 și De bello Gothico, 402) scrie de peste 50 de ori **getic, dac, cetele getice, cetele blonde** (ale geților) și o singură dată gotic, în titlu, pe care l-a considerat un alt nume, dar fără semnificație proprie.

4.3 Împăratul **Iulian - Apostatul** (331 - 363), în *Cezarii* după ce-l pune pe **Traian**, *căruia îi plăcea să cam bea, ceea ce îi slăbea uneori puterea de înțelegere*, să se laude: singur am cutezat să merg împotriva neamurilor care locuiesc dincolo de Istru și am nimic (*?*) neamul **geților**, care au fost mai războinici decît oricare dintre oamenii ce au trăit cândva - și aceasta nu numai datorită tăriei trupului lor, dar și pentru că îi convinsese să fie astfel slăvitul lor **Zamolxis**. Crezând că nu mor, că doar își schimbă locuința, ei sînt mai porniți pe lupte decît ar fi înclinați să întreprindă o călătorie.

În elogiul împăratului **Constantius, Constantin II** (337 - 340), învingînd cu armele pe **geți**, ne-a făcut rost de o pace trainică...

4.4 **Ausonius**, către 310 - către 395, într-o epigramă îl roagă pe împăratul **Gratian** (367 - 383) să-l oprească pe **geticul Marte** și scrie despre **geți** unde istoricii s-ar fi așteptat să scrie goți.

4.5 **Prudentius** (348 - către 405) în *Divinitatea lui Christos*, de asemenea nu-i ascultă pe istoricii moderni și scrie **geți** unde aceștia ar fi așteptat goți, iar pe **Alaric** îl numește **tiranul get**.

4.6 **Hieronymus** (345 - 420) scrie că există autoritate (îndreptățire) pentru a-i numi pe goți **geți** (22, p. 37).

În acest enunț se vedește că nu-i vorba de nici o confuzie, ci de discernămînt, de reprezentare corectă a realității.

Iar în altă parte (ibidem) scrie: Et certe Gothos omnes retro eruditi magis Getas quam Gog et Magog appellare consueverunt / **Și în mod cert toți învățații din trecut** au folosit ... pentru **goți**, numele **get**, decît Gog și Magog.

Ni se explică, deci, că toți învățații din trecut, indiferent dacă scrierile lor au ajuns sau nu pînă la noi, foloseau pentru goți numele **geților**, în baza realității etnice pe care o cunoșteau.

4.7 **Eugeniu de Toledo**, în *Carmina XXXIX (Hexastichus de inventoribus litterarum)*. 6: *Gulfila (sic) promsit Getarum quas videmus ultima (sc litteras)* / În șase versuri despre inventatorii literelor: Wulfila a dat la iveală ultimele (litere) pe care le vedem, ale **geților** (25, p. 165).

4.8 **Carol Lundius**, în *Zamolsiz, primus Getarum legislator*, Uppsala, 1687 scrie: p. 3 *Nempè unam eandemque Gentem Getas et Gothas fuisse* / **Fără îndoială Geții și Goții au fost una și aceeași națiune.**

În acest volum această idee este reluată încă de cîteva ori, la ea subscriind cei mai importanți oameni de cultură ai momentului: *Strălucitul Messenius, Boxhorn, Loccen, Sheringham, Hachenberg* și alții.

4.9. **Johann Filstich**, în *Încercare de istorie românească*, E.Ș.E., 1979, p. 33, scrie:

*Istoricii se ceartă strașnic pentru a hotărî dacă geții, dacii și goții sînt un singur popor cu mai multe nume, au ba. Dintre cei noi arată aceasta **Lorenz Toppeltinus, Martin Schmeitzel**, cel din urmă încercînd să lămurească acest lucru îndoielnic în **Istoria sa scrisă de mână prin următoarele temeuri:***

(1) **Mărturia celor mai vechi scriitori**

(2) **Întâmplările cele petrecute la fel**

(3) **Potrivirea felului de trai, a obiceiurilor, a limbii și a locuitorilor țării**

Se adaugă că **nici de unde se trage numele de got nu este limpede** (sublinierile ns.).

**J. Filstich** adaugă: **Philipp Cluverius (Klüver)**, 1580 - 1623) în cartea a treia a cărții sale *Germaniae antiquae libri III* spune că *au greșit cei care au amestecat geții cu goții.*

Cum ar fi putut spune altfel când el, dar și alții, după cum am dovedit, sperăm, și-au pus toată speranța într-un semn de întrebare: există goți independent de geți și ar putea ei să le aducă o oarecare identitate?



4.10 **Bossuet** (*Discours sur l'histoire universelle*, Hachette, 1883): **les Goths, autrefois appelés les Gètes** (p. 97).

4.11 **Quicherat** (*Thesaurus poeticus linguae latinae*, Hachette, 1899, p. 469): **Gètes, nation scythique établie sur le Danube; postérieurement les Goths.**

4.12 **Eusebiu din Caesarea** (260 - 340) în *Constantin către sacra adunare*: Te întreb pe tine **Decius**... când ai căzut cu toată oștirea pe câmpiile scitice, conducînd mult lăudatele trupe ale romanilor ca să lupte împotriva **geților**, în bătaie de joc.

4.13 **André Thévet** (1502 - 1590), călugăr franciscan, în *Cosmographie Universelle*, cap. *De la Valachie, Transylvanie, Bulgarie et Servie* scrie: *Originea poporului acestei țări în întregime, așa cum susțin cei mai mulți, vine de la geți, numiți astfel de romani, pe care noi de atunci i-am numit goți.*

4.14 **Leibniz**, *Collectanea etymologica*, Hanovra, 1717: **Cimmerios&Cimbros, Getas&Gothos, Sacas&Saxones, Dahas&Dacos eosdem aut cognatos esse, solis nominibus non temere crediderim** (p.73)

4.15 **Paulo Orosius** (spre sfîrșitul sec. IV- sec. V) a scris o *Istorie împotriva păgânilor* din care s-a inspirat **Bossuet: Geții aceia care acum sînt numiți goți** (*Getae illi qui et nunc Gothi*, I, 16, 2).

4.16 **Bonaventura Vulcanius**, scrie la 1597 o carte cu titlul: *De Literis et Lingua GETARUM sive Gothorum.*

Această carte conține multe aspecte interesante, dar spațiul nu ne îngăduie să le prezentăm. Ele sînt traduse și le vom publica bilingv latină/română în "Getica" nr. 5-6.

4.17 **Nicolao Petreio** într-o carte, tipărită la 1695, care are ca obiect tocmai originea cimbrilor și goților, luându-și în sprijin o serie de autori anteriori, scrie:

1) *Getas autem Gothos postea nominatos esse non dubium est* (p.78) **Că geții au fost după aceea numiți goți** nu este nici o îndoială.

2) *qui progressi tenuerunt eam regionem, quae nunc Valachia dicitur /care de la început au locuit aceeași regiune care acum se numește Valahia.*

3) Et **Philippus** I Chron I *dicit Getas postea Gothus nominates / Geții au fost mai apoi numiți goți;*

4) It. I. 2 *A Gethis Gothes nominatos non dubium est / nu este nici un dubiu că goții au fost numiți după* (numele) **geților** (p.80)

Arătări similare, sprijinite pe alți autori, se găsesc pe mai multe pagini.

4.18 **Procopius**, în *Despre războaie* III 2, 2 scrie: *Neamurile gotice erau și sînt și astăzi multe la număr ... dar, dintre toate, cele mai mari și mai vrednice de luat în seamă sînt goții, vandalii, vizigoții și gepizii. Altădată li se spunea sarmați și melanhleni, iar unii îi numeau neamuri getice.* 3 Toți aceștia se deosebeau între ei **prin nume** (!!), după cum am mai spus, dar încolo sînt **în toate la fel**. 4 Toți sînt **albi la trup** și cu **părul blond, înalți de statură, frumoși la chip** și folosesc aceleași legi. 5 Toți sînt de credința lui Arius și **au o singur limbă**, numită gotica (Înainte de a apărea numele de got, cum se numea oare?, nota ns)

Eu cred că la obîrșie **se trag** toți **dintr-un singur neam**, iar mai tîrziu s-au deosebit după numele șefilor care i-au condus. 6 **Acest neam locuia în vechime dincolo de fluviul Istru** (sublinierile ne aparțin).

4.19 **Carlo Troya** (37, p 5-7) scrie: *Il mio scopo principalissimo ... si divideva in due punti;*

1 **Di mostrare, che i Geti di Zamolxi e di Decebalo furono i progenitori de Goti di Teodorico e degli Amali** / De a arăta că Geții lui Zamolxe și ai lui Decebal au fost strămoșii goților lui Theodoric și ai Amalilor/

2 *Di porre in chiarezza, che quella razza Getica o Gotica fu diversa dalla Germanica ...* / De a pune în lumină că acea rasă getică sau gotică fu diferită de cea germanică.

**Carlo Troya** aduce numeroase dovezi că **goții nu-s decât geții** care au populat atât nordul cât și apusul Europei, dar nu putem aborda aceste aspecte care depășesc tematica studiului nostru.

Numeroși alți autori din diferite națiuni au atestat identitatea dintre geți și goți dar spațiul nu ne îngăduie să-i cităm.

4.20 Am vrea să spunem câteva cuvinte despre *Getica* lui **Iordanes**.

În § 3 **Iordanes** spune: *am făcut în expunere unele adaosuri potrivite din istoricii greci și latini, amestecând în cuprins, la început, la mijloc și la sfârșit multe din cele pe care le-am socotit utile* (subl. ns.)

Deci, rezumând o **istorie a geților** el a adăugat diverse știri din diverși autori pe care i-a folosit, dar fără să-i citeze. Cum mulți autori anteriori lui începuseră să scrie got pentru get, **Iordanes** folosește grafia pe care a găsit-o la autorii respectivi. De aceea apare de atâtea ori scris got în loc de get.

Totuși, atunci când scrie din amintire el scrie get, nu got. În această operă găsim de 25 de ori **get** iar uneori got e pus pentru variația stilului.

De exemplu în § 61, 62 scrie despre luptele dintre **Tomiris**, regina geților, și **Cirus**, în sec VI î.e.n., când în nici un caz nu ar fi putut fi vorba de o națiune gotă.

Totuși, deși în lupta cu părții lui **Cirus** nu apar, normal, decât **geții** și regina lor **Tomiris**, pentru colorarea stilului, **Iordanes** scrie: *acolo și atunci a văzut neamul goților pentru prima dată corturi de mătase*, goți care faptic nu fuseseră menționați ca participanți la luptă, pentru că, mai ales atunci, nu puteau să existe.

Fraza ni se pare similară stilistic cu una ca aceasta: La Termopile **grecii** au luptat pe viață și pe moarte cu perșii lui **Xerxes**. Acolo au văzut **elenii** pentru prima oară steagul persan cu cap de lup și coadă de șarpe.

Rezultă de aici că elenii erau alt popor? Nicidecum.

Se va spune poate că alternanța greci/eleni este cunoscută. Dar alternanța get/got, dacă nu-i cunoscută poate deveni.

Fraze similare se pot imagina cu orice popor, toate având cel puțin două, dacă nu mai multe nume.

Dacă ni s-ar da o frază ca aceasta

La Mărășești **românii** au dat lupte aprige pentru a opri atacul german al lui von **Mackensen**. Acolo au văzut **valahii** pentru prima dată avioane de luptă.

Situațiile prezentate sînt similare, pe unele le acceptăm, pe altele nu. De ce?

Pentru că unele fac parte din depozitul nostru de cunoștințe, primit falsificat de la o istoriografie interesată, pe altele școala nu ni le-a relevat.

Că la **Iordanes** figurează o clară identitate goți=geți, găsim destule exemple, dar trebuie răbdare pentru a citi cu atenție opera, să nu ne încredem în istorici care falsifică din interes.

În § 94, **Iordanes** îi explică lui **Castalius** cum sînt rudă geții cu gepizii, ceea ce este o realitate de nedesmințit. Istoricii medievali interesați ne-au spus că este o confuzie între geți și goți. Or am dovedit că povestea cu ieșirea din Scandinavia e o simplă fabulă, de primit de către **Theodoric** în sec VI, dar imposibil de luat în considerare după 14 secole, la nivelul cunoașterii de azi.

În § 118 **Hermanaric cel Mare** este conducătorul neamurilor **getice**, iar în § 121 **Filimer** este al cincilea șef al **geților** după plecarea din Scandinavia. Acestea sînt realități pe care **Iordanes** le amintește din opera lui **Cassiodor**. Cei care le declară *confuzii* fie nu au lecturat cu atenție opera, fie au crezut fără control, fără spirit critic declarațiile istoriografiei medievale interesate.

Tot de geți este vorba și în § 129, 132, 189 etc. **Iordanes** scrie, după **Cassiodor**, geți, nu goți, fără să poată fi invocată vreo formă de confuzie.

Însă în § 315 și 316 rezultă cu toată claritatea că:

- a. **Iordanes** este **get** de neam
- b. A scris o **istorie a geților**, așa cum arată titlul, atît la **Cassiodor** cît și la **Iordanes**.

Căci cum s-ar putea înțelege altfel de cum sînt scrise rîndurile:

*Aceasta a fost originea geților și noblețea de neam a amalilor, ca și faptele bărbaților viteji.*

Unde ar putea fi confuzia?

El s-a ocupat de istoria geților, așa cum l-a rugat fratele **Castalius** - să rezume într-o cronică scurtă opera senatorului **Cassiodor despre originea și faptele geților**.

Asta i s-a cerut, asta a făcut. Deci concluzia este coerentă cu premiza. Unde ar putea fi confuzia?

Așa-ziii goți, dacă ar fi existat, ar fi avut și ei, probabil, o istorie. Normal, n-o au. Ei apar din loc în loc pentru culoarea stilului, dar istoria nu este a lor, ci a **geților**, iar regii și sacerdoții geto-daci apar la locul lor, ca personaje istorice.

În § 316, Iordanes adaugă: *Tu care mă citești, să știi că eu am urmat scrierile înaintașilor* - confirmă iar ce a spus în premize (v.§3), ceea ce dovedește constanță și continuitate, nu confuzie.

Și adaugă: *să nu creadă cineva că, în favoarea neamului mai înainte arătat, pentru că îmi trag obîrșia din acel neam am adăugat ceva în plus peste cele aflate sau citite.*

Care este neamul *mai înainte arătat*?

Este clar cel al **geților** înscris cîteva rînduri mai sus (§ 315). Deci **Iordanes** este get, cum o spune însuși, iar nu got, cum s-a scris de multe ori fără control, pentru că, așa cum sperăm că am dovedit în cele de mai sus, și cum arată și mari oameni de cultură și savanți, ca **Bossuet, Quicherat, C. Lundius, Messenius, Boxhorn, Hieronymus, Leibniz, Procopius, Carlo Troya** etc., de-a lungul secolelor.

De altfel, deoarece pentru așa-ziii goți n-am găsit elemente definatorii pentru etnie, pentru orice etnie, trebuie să convenim că, după cunoștințele disponibile în prezent, ei nu au avut și nu au o existență reală, fiind un simplu nume al altei realități etnice, nume folosit uneori pentru variația stilului, cum aflăm la toate popoarele europene.

Astfel că cei care caută cuvinte gote în limba română o pot face în pace și liniște pînă la capăt. Astfel de cuvinte neexistând, nu există nici riscul vreunei găselniți, a celei mai mărunte tulburări în ritmul căutărilor.